

Nr 27

Av herrar **Sjöholm** och **Rubin**, om boxnings straffbarhet.

(Lika lydande med motion nr 44 i Första kammaren)

Det är en fundamental princip i en rättsstat att brott mot liv och hälsa lagligen beivras. I vårt land kommer denna princip till uttryck i bl. a. brottsbalkens bestämmelser om straff för misshandel av olika svårighetsgrad. Brotstypen har av lagstiftaren ansetts så allvarlig att samtycke till misshandeln icke ansetts böra vara straffbefriande utom i de fall där misshandeln varit av allenast ringa beskaffenhet. Det är en allmänt vedertagen praxis som straffrättsexperten professor Ivar Agge uttryckt i satsen: »Man kan icke lagligen samtycka till att bli lemlästad eller dödad.»

Mot bakgrunden av det ovan anförda framstår det såsom märkligt att misshandel av grov och grav beskaffenhet kan utövas i vårt land utan både samhällsinsripan- de och laglig påföljd. Det har exempelvis under år 1967 inträffat vid åtskilliga tillfällen både inom den professionella och den mera amatörbetonade boxningen att grov misshandel i form av avslagna käkben förekommit. Detta har skett icke av våda eller genom mellankommande olyckshändelse utan som resultat av avsiktligt utdelade slag. Det må här anmärkas att dylik avsiktlig misshandel inom någon idrottsgren som t. ex. ishockey ofelbart och följdriktigt föranlett polisutredning och resulterat i åtal mot våldsverkaren. Det måste te sig främmande för rättsmedvetandet att här göra en åtskillnad. Än anstötligare synes det bli om denna åtskillnad motiveras med att under det att misshandel inom idrotten är för denna främmande — och därför bestraffas — misshandeln inom boxningen är liktydig med regelrätt och korrekt utövad boxning och i följd därav straffri. De humanitära grundsatser som uppstår vårt svenska lagsystem torde vara fullständigt främmande för en straffrihetsgrund av så cynisk beskaffenhet. Det ter sig också i högsta grad otillfredsställande att exempelvis en ishockeyspelare, som i ögonblickets upphetsning förgår sig och utan i egentlig mening ond avsikt råkar skada en motspelare, blir föremål för lagföring under det att boxaren, som hela tiden inriktar sig på just att så eftertryckligt som möjligt träffa motståndaren med slag och helst slå ned honom till en regelnskriven medvetlöshet om minst tio sekunder, skall gå fri från samhällets reaktion. Detta är ett oefterrättligt tillstånd som icke längre kan få tillåtas fortgå.

Det torde vara nödvändigt att det i lagtexten på något sätt anmärkes att samhället icke längre tolererar normalt straffbar misshandel blott därför att den är förutsedd och organiserad och sker inför publik.

Med återopande av vad ovan anförts hemställer vi,

A. att riksdagen måtte besluta införa sådant stadgande i brottsbalken att därav framgår att misshandel under namn av boxning inbegripes under de generella bestämmelserna angående misshandels straffbarhet,

B. att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till författningstext.

Stockholm den 10 januari 1968

Sten Sjöholm (fp)

Bertil Rubin (mbs)
